

Ridder Anthony

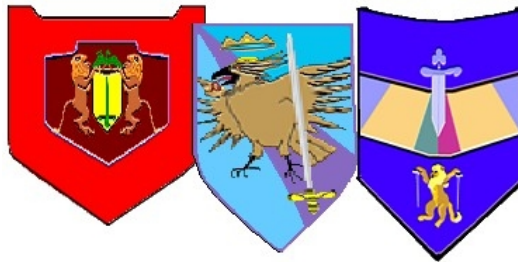
DE RIDDERS EN DE ZEESLANG

PetraLouise Muris

“Ridder Anthony”
“De ridders en de zeeslang”
is **op *rijm*** geschreven en geïllustreerd door
PetraLouise Muris.
Voor kinderen **rond 8 jaar** en ouder.

Alle werken van deze auteur zijn wereldwijd auteursrechtelijk beschermd
door File – reg international
Geschikt voor de geheugenkaart van uw e reader.

Dit boek is speciaal geschreven voor
Anthony Jason Oscar Gowricharn en zijn vrienden
Stefan de Jong
en Ajay Jewbali.

Het is wel duizend jaar geleden, ergens in de riddertijd.

Leeft prins Stefan die zijn schip naar vreemde landen leidt.
Aan boord zijn dappere ridders, ja zij mogen beiden mee.
Naar het vreemde goudland ergens in de zee.
Het mooie goud dat schittert en zo blinkt als de maan.
De prins weet dan nog niet dat zijn schip zal vergaan.
‘We zijn er, ik zie wat!’ roept iemand in de mast.
‘Ik zie het land er zijn bergen, daar is het vast!’

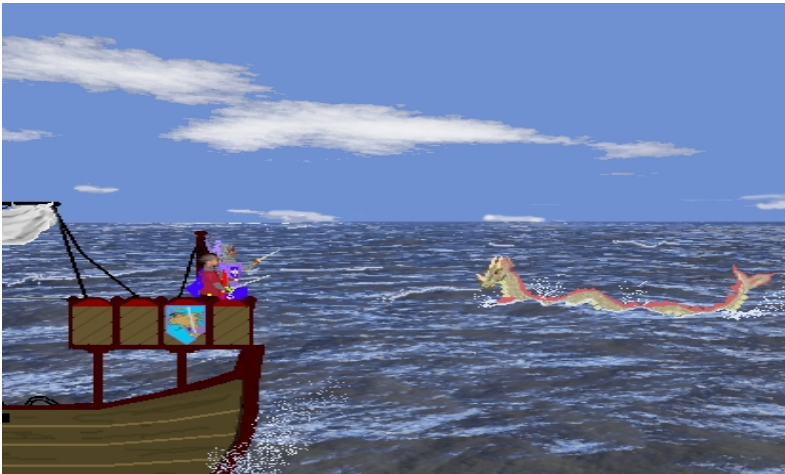
De boot stuurt er rustig op aan.
Opeens is het met de rust gedaan.
Plotseling ontdekt Prins Stefan grote rotsen.
Hij gilt: 'het schip zal erop botsen!
Help, de rotsen liggen overal om ons heen.
Volgens mij ligt er verderop geen één.
O nee, ons schip loopt vast, het breekt straks in twee!
Mannen, spring onmiddellijk in de zee!

Wel alle haaien, wij gaan vast dood.
Weldra zinkt deze boot!
Prins Stefan schreeuwt: 'ridders, redt alles van dit schip!
Gooi het hier ergens op een klip.
Er komen strakjes andere schepen en ik durf te wedden,
dat zij ons vast komen redden.
Alleen de twee ridders blijven nog aan boord.
Die gaan als laatst zoals het hoort.
Zorgen jullie dat de tonnen en de kruiken,
voor de hongerige buiken,
van het schip worden gesmeten.
Want wij moeten kunnen eten.'

Ridder Anthony en ridder Ajay (zeg Ad jee),
smijten alles in de zee.
Zij hebben haast, zij werken voort.
Alles gaat snel overboord.
Veel voedsel raakt verloren in zee.
Alles zakt meteen naar benee.
De zee is te diep om het te pakken.
Zij zien hun eten naar beneden zakken.

De ridders mopperen, zij zijn niet blij.
Want zij kunnen er niet meer bij.
In de diepte zien zij vissen
Die het voedsel van de bodem grissen.
Prins Stefan roept boos: 'dat kostbare eten!
Had het op de rotsen gesmeten!'

En net als iedereen begint te zeuren.
Hoe dit heeft kunnen gebeuren,

zien zij een zeeslang met groene kleuren
die af komt op de etensgeuren.
Iedereen schrikt, het is niet mis,
omdat het beest wel zestien meter is.
Het springt en klotst door de golven
zodat de ridders eronder worden bedolven.
Hun schip deint hevig heen en weer.
De breuk wordt erger, meer en meer.
Kleddernat en ternauwernood,
ontsnappen de ridders aan de verdrinkingsdood.
Zij klampen zich vast aan de mast.
En houden zich daar stevig vast.
In hun harten zijn zij intens bang
voor die vreselijk grote slang.

Plots is de zeeslang weer verdwenen.
De ridders nemen meteen de benen.
Zij beklimmen de rotsen want daar omhoog,
worden al hun kleren droog.
Prins Stefan echter, kijkt niet blij.
'Zijn jullie die dappere ridders van mij?

Waar waren jullie zwaarden en jullie dolken?
Waarom lieten jullie dat beest door het water kolken?
Waarom hielden jullie je vast aan de mast?
Dat vind ik voor ridders ongepast!

Waarom nam ik jullie eigenlijk mee?
Op mijn schip over de zee?

Juist, omdat jullie sterk en dapper zijn.
Dat beest is ontsnapt, dat is niet fijn.
Die zeeslang komt hier zeker nog een keer.
Dan gaan jullie met hem in de weer.
Wij moeten ons hier veilig achten.
Versla die slang, dat mag ik wel van jullie verwachten.
Want mijn ridders zijn niet bang
Voor een lelijke grote slang.
Jullie gaan nu naar het schip terug
en pakken de rest van onze spullen, vliegensvlug!’

De ridders gehoorzamen de prins heel snel
want dat is nu eenmaal zijn bevel.
‘Ik wilde,’ zegt ridder Anthony opgewonden.
‘Dat wij van dit schip af konden.
Laten wij dit snel afronden,
voordat wij worden verslonden.’

Ridder Ajay jammert: ‘nou en of, dat beest kijkt vals!’
Als hij ons te pakken krijgt, is dat niet mals.
‘Ik zweer je Ajay, ik vecht liever met soldaten.’
‘Kom op Anthony, zo mag jij niet praten.

En als zij daar zo bezig zijn,
verschijnt in de verte dat brok venijn.
Het komt pijlsnel op hen af gezwommen
en begint onbedaarlijk hard te grommen.
Het slaat met zijn staart gaten in het al beschadigde schip.
De ridders bijten op hun onderlip.
Zij vragen aan de prins of zij naar boven mogen.
Maar de prins heeft geen mededogen.
Hij schreeuwt: 'toe, versla die slang.
Jullie zijn toch hopelijk, niet bang?'

'Wij moeten wel,' jammert Ajay triest.
Ik hoop dat het beest van ons verliest.'
'Dat is waar,' zegt Anthony geschrokken.
'Als wij niets doen, zitten wij straks met de brokken.
Dan worden wij in een kerker gesmeten
en moeten wij brood met spinnen eten.'
'Jakkes vies Anthony, ik wil het niet horen.
Kom, wij hebben nog niet van die zeeslang verloren.
Trek jouw zwaard en zweer bij jouw leven,
dat jij het beest er van langs zal geven.

Anthony ben je klaar?
Wij zijn inmiddels in gevaar.'
'Prik in zijn nek Ajay, doe het vlug.
Daar heeft het beest niet van terug!"

De zwaarden van de ridders zijn te klein.
De zeeslang heeft geen centje pijn.
Terwijl zij met hun zwaarden prikken,
blijkt de zeeslang zijn baard af te likken.

De ridders zien er smakelijk uit.
Die krijgt hij gemakkelijk in zijn snuit.
Hij heft zich op
en toont zijn vreselijke kop
Hij toont alvast zijn tanden.
Zijn aanval is op handen.
Dan slaat hij met zijn kop hard neer op de boot.
De ridders waren bijna dood.
Houtspaanders vliegen in het rond.
Gelukkig heeft de slang alleen hout in zijn mond.
De ridders sprongen nog net op tijd weg.
Het beest heeft niets, het heeft pech.
Omdat de slang is geschrokken,
is hij gauw vertrokken.
Hevig ontdaan,
Is hij weggegaan.

De prins die alles heeft zien gebeuren,
begint nu opnieuw te zeuren.

‘Ik wil,’ zegt hij: ‘dat jullie het beest in tweeën hakken.
Misschien is hij zelfs lekker om op te bakken.
Misschien is hij smakelijk als een vis,
omdat vis ook uit het zeewater is.
Dus geen gejammer en geen gedraal,
ik wil vanavond een slangenmaal.’

‘Ach, ach,’ zucht ridder Anthony: ‘wat moeten wij beginnen.
Wij moeten toch echt iets gaan verzinnen.

Ajay neemt een wijs besluit.
‘Wij vissen hem het water uit.
Onze zwaarden hielpen geen steek.
We vangen hem, ook al duurt het een week.’

‘Goed Ajay, wij maken van het zeil een net.
Dat hebben wij zo uitgezet.
Ik snij er vierkanten stukjes uit.
Zo zien wij onze buit.
Dan zakt het net en kan er water uitstromen.
We hoeven alleen te wachten totdat hij erin zal komen.

We gooien eten van het schip.
Dan komt hij heus wel in een wip.

De prins roept: 'ik laat jullie even weten,
dat jullie vanavond pas mogen eten!
Zorg dat er aan het spit
straks lekkere zeeslang zit.'

Nog net op tijd ontdekt de slang het net
dat er voor hem is uitgezet.
De zeeslang maakt rechtsomkeert.
Hij heeft zijn lesje wel geleerd.

Plots worden de ridders heel erg blij.
Er komen schepen naderbij.
Ja zij hebben dolle pret,
want iedereen wordt van de rotsen gered.

De prins heft zijn zwaard en tikt zijn ridders zachtjes aan.
'Jullie zijn al ridders maar er mag voortaan,
"Lord" voor jullie voornaam staan.
Jullie hebben de slang verjaagd
en daarvoor jullie leven gewaagd.
We gaan terug naar mijn kasteel.
De volgende keer halen wij goud, heel erg veel.'
Lord Anthony en Lord Ajay.
Ik ga binnenkort weer naar de zee.
En natuurlijk neem ik jullie mee.

De ridders kijken trots als een pauw.

De prins lacht: 'dan zien jullie die slang weer gauw.'

Einde.